

הנייד מתערב בשיחה של ארוחת הצהריים, רוקד על השיש. שעה משתתק, מניח את המזלג בצלחת. נטע עוקבת אחרי תנועותיו. "זה הסים של הגמ"ח", מאבחנת את המנגינה. בעלה מטיל מבט אדיש בירקות המוקפצים. היא יכולה לשכנע אותו שיענה. יודעת שאין סיכוי שזה יקרה. בולעת אנחה, נענית לצלצול.

"הגעתי לגמ"ח של הגראמען?" קול כבוד, עמוק, מברר אם הגיע לכתובת הנכונה. מוזר שהיא מנהלת את השיחה ולא שעה. מעבירה את הנייד למצב דיבורית. אולי הוא יסכים להמשיך את השיחה? הוא לא, כמה צפוי. רק מאזין להתנהלות שלה מהצד, והופך מצד לצד את השעועית שנתקעת בין שיני המזלג.

נטע רושמת את הפרטים בעיון. שמות המשפחה בכותרת, שורות מתחתן מתמלאות בצפיפות מאורגנת. סב הכלה, רבי נחום

גרין, מזמין את הגראמען לשמחת שבע הברכות של נכדתו השביעית, דינה ביר. כמה פרטים טכניים על משפחת החתן, על הדורות שעברו. דגש על מידות מיוחדות, ואנקדוטות מעוררות זיכרון מחוץ.

"עוד משהו?" נטע מבררת. שיעה חופן אצבעות בזקנו הקצר, מאזין להתנהלות. מזכירה טובה, רעייתו. מיומנת בפרטים, נוגעת בנקודות הרלוונטיות. לו נותרת רק שזירת הנתונים.

הסבא מברר מתי השיר יהיה מוכן. נטע מרימה מבט לשיעה. כחכוח מתפרץ מפיו. נטע מחביאה את הנייד מאחורי גבה. עינו הימנית ממצמצצת. רגע, שיענה קודם. זה לא יקרה.

יוצאת מהמטבח. מה שבטוח.

"למתי אתם צריכים?" היא משיבה בשאלה, מנסה להשיג שניות יקרות. גרין מתלבט, מבהיר לה שהתאריך יהיה להמלצה בלבד. "שבועיים מהיום", הוא מחליט.

נטע אוספת אוויר. אם שיעה היה בכולל, היית מאשרת, לא? אבל הוא במטבח. וכבר ממתנים לו שני דפים מלאים ברסיסי חיים שעליו לכרוך בחרוזים. זו שאלה בשבילו. לא בשבילה. שולחת אישון לכיוונו. נושכת שפה. מעדיפה להסתדר בלעדיו.

"מקווה שבסדר. אם תהיינה בעיות - אצור אתכם קשר".

"אהה", שיעול קל נשמע. זה היה מעבר לקו. בטוח. שיעה לא משתעל עכשיו. "אני מוכן לשלם, אם זו הבעיה".

נטע לופתת את העט. מראש החליטו שלא יגבו תשלום על הכתיבה. "נראה לי שזה בסדר, התאריך. זה גמ"ח, לא עסק בתשלום. בכל אופן, אני מבינה שזה דחוף. אציין זאת".

העט חורט בשורה העליונה את התאריך פחות יומיים, מה שבטוח. מסמנת כוכבית שמיועדת למקרים לחוצים, ומניחה את הדף במגירת הגמ"ח.

חוזרת למטבח. שיעה כבר מבתר את העוף, נועץ בו סכין.

"תודה", הוא שולח חיוך, מקפל בו את כל מה שמעדיף לא לומר. הערכה נושבת ממילתו.

"הדף ממתין לך במגירה", היא מתיישבת מול הצלחת שלה, מולו. "יש ביקוש לגמ"ח שלך".

צל מכהה את אישוניו. היא מתעלמת.

"אמא", בת העשרה שלה צמודה לנייד כמו לאינפוזיה, "חוי שואלת אם היא יכולה להגיע אלינו עם אלחנן".

נטע לא שואלת מה הם יעשו כאן. יש מספיק מה, ואם אחיינים שלה מעדיפים להעביר אצלם את השעות הקרובות - בשמחה. דינה תיהנה משקט, ולה הם לא יפריעו. החצר רחבה כדי לקלוט את כולם. "הם יכולים להגיע גם עם אלעזר, אם אמא שלהם רוצה".

דבורי מעבירה את האישור הלאה, מבטיחה שהיא מחכה לה. "והערסל - שלך", היא מצחקקת. נטע מכווצת גבות. ההתחייבות הזו לא ממש מוצאת חן בעיניה. ואם שלוימי ירצה בדיוק ליהנות ממנו? בהזדמנות תדבר על כך עם הבכורה שלה.

שקט מאוורר את אוזניה. הפלאפון על השולחן, חף מפטפוטים. אוגרת כוח הילדונת שלה, להמשך השיחה. מעניין, על הכל הם חשבון, כשהתלבטו אי אז אם נכון לשבץ את דבורי בכיתה של חוי. רק לא את זה. הנתונים עמדו באוויר, טפטפו תהיות מדודות. הבת של שיעה מול הבת של שלמה. הבת של נטע מול הבת של דינה. התחרותיות נכחה בלי להשמיע הגה, כי בסוף הן בנות דודות, למרות שהבית שלהם, לפחות חיצונית, לא דומה בכלום לבית של גיסה וגיסתה.

הן למדו בכיתות מקבילות, אבל מצאו הרבה רגעים משותפים. הרבה יותר מרגעים. חברות מהכיתה נזנחו לטובת בת הדודה. שיעה והיא עקבו אחרי קשר הדם, מודים על קיומו. הוא אישר את קיומם.

בסמינר זו כבר לא היתה שאלה. הבנות החליטו על כך מעצמן, והם רק השתאו מול הקסם המשפחתי שנרקם לחברות הדוקה.

דבורי נכנסת למטבח, ממלאת לעצמה כוס מים. "סיימת עם המטלות?" נטע מבררת. היא חייבת שבחצות הבית ייכנס למוד של שינה. שלא ייזכרו במבחן שכוח, או עבודה היסטורית. לא רגוע לה שמסתובבים בערנות כשהיא ישנה. אחר כך כל הבוקר עייף לה.

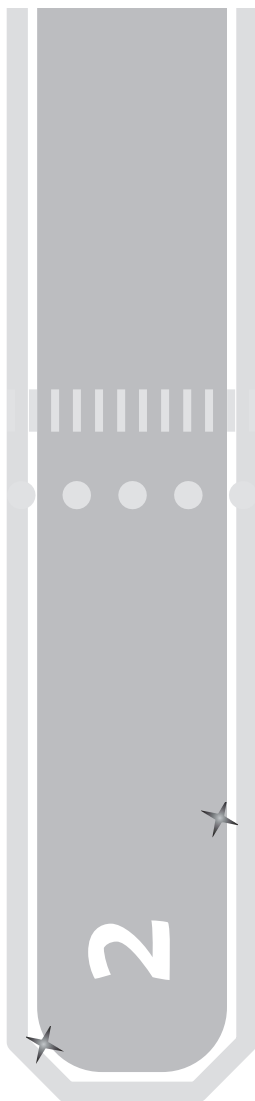
"עוד לא", בתה מפרגנת מידע בין לגימה ללגימה. נטע מניחה עליה מבט. "אנחנו נלמד ביחד. בחוץ", דבורי מרגיעה. לא מצליחה. הלימוד שלהם, היא מכירה אותו. יש בו הכל, חוץ מלמידה. איך לא נגמרים להן נושאי השיחה? כשהיא היתה בגילה. לא היה חשוב יותר מלימודים. טוב, גם לא היו לה אחים לשמור עליהם, ולא חברות. אפילו מטלות הבית לא היו קשורות אליה. להכל אמא דאגה. רק שתביא ציונים טובים. שתמלא אותה גאווה ונחת.

"תשתדלי", זה כל מה שיש לה לומר לדבורי. אולי יועיל, כנראה לא. בתה מהנהנת בקלילות, סוקרת את המטבח. נטע מעבירה ניגוב על השיש. היא חייבת לסיים את המודל לששון. הוא צריך זמן לאשה, וזו רק תחילת העבודה.

השער נפתח. מעצבנת אותה החריקה הזו. מציינת לעצמה להזכיר לשעיה לשמן את הצירים. דבורי פותחת את דלת המטבח השקופה, יוצאת לחצר, מותירה אותה לבד. נטע עוקבת אחרי הקוקו המקפץ. היא כל כך שעיה, שזה מדהים אותה בכל פעם מחדש. עדיין.

חוי מאכלסת את הערסל. דבורי מתיישבת על הדשא, למרגלותיה. אלחנן מוצא את עצמו באופניים. אלעזר מתבונן בה. "הגעת לשחק עם תמר?" היא מעבירה יד על לחיו. אולי, באמת, שיצאו כולם לחצר, והיא תיכנס לחדר העבודה?

מילים מקפצות מהחצר, מדגדגות את אוזניה, מכבות לה את המצפון. הן לא לומדות, הבנות. היא יכולה לבקש מהן לשמור על הילדים ולהיכנס לחדר העבודה. לסיים עם המודל, ולשלוח אותו לששון. שיאשר.

מסך שחור של חליפות מתרוצץ מלפניו ומצדיו. "סליחה",
מישהו ממחר מדי. "אפשר לעבור?"

בטח שאפשר, אם רק יהיה לו לאן לזוז. המדרכה מכילה כל כך
הרבה אנשים, שהם נשפכים לכביש בביל מוטושטש, חמוץ מזיעה.
מכוניות צופרות בקצב, מתאמצות לגבור על הקולות.

"אתה יכול לזוז, בבקשה?" אדם נוסף ממחר, הודף אותו מאחוריו.
גם הוא רק רוצה לעבור. שכח שבשעה הזו מסוכן ללכת בבית ישראל.
למה אין לאנשים מעט סבלנות. למה? הוא נסחף עם ההמון, והכיוון
שלו הוא אחר בכלל.

"אתה עומד כאן ומפריע", פוסק אחר וממרפק את כתפו.

תסכול מטפס בשעיה. מה הם חושבים פה, כל האנשים? הוא

לא בן-אדם? מה הם דוחפים אותו כאילו הוא אוויר? גם הוא ממהר, גם לו ממתינים בבית. בגלל שהוא לא דוחף אחרים, הוא כבר הופך להפרעה?

"אני לא מבין", כחכוח משלים את המשפט. הממרפק שולח אליו מבט תמה. "אני האדם היחיד שעומד כאן ומפריע?" עוד פרץ של כחכוחים ממלא את גרונו, מתפרץ על הממהרים שסביבו. שעיה מזהה משהו שנע בין חמלה להתלבטות באשר לשפיותו. הוא מתעלם. "יש הרבה אנשים, אין את מי לדחוף", עין ימנית ממצמצת ללא הרף. "קצת סבלנות ותוכל לעבור". הצוואר נמתח אחורנית, מצטרף לחגיגה.

הממהר שהדף אותו מסובב ראש. עוד אחד נעלם מהתוואי, והממרפק מבקש שליחה בקול שנבלע בשאון שסביבו ומסתלק. יופי, שעיה. עכשיו תישאר במרכז הרחוב עם הכחכוחים. אולי מחר יכתבו עליך בעלון של השכונה. הצוואר לא נרגע. ההתקף משתלט עליו, וכחכוחים ניתזים משפתיו הלפותות. עוד שלושה זוגות ננעצים בו. אל תתפלא, שעיה, אם בערב ראש השנה יתורו אחר אדם שמשמיע קולות מוזרים כדי לחפש את שליחתך.

הוא חייב לחפש פינה צדדית. להיעלם מכל האנשים ולנסות להירגע. זה לא אמור להמשך הרבה זמן, אבל כל שניה מניבה עוד כמה אישונים שקודחים בו.

בולע רוק, ומסובב את הראש לכיוון לוח המודעות. מנסה לקלוט מה הולך במודעות הללו, שמגובבות על הקיר. אין ספק. לוח המודעות הירושלמי מרתק. המילים נמרחות מול עיניו. לא מעניינות אותו במיוחד. איך עוד לא התרגל לזה? למה לא טבעי בעבורו המבטים שמפלחים אותו? כל אירוע כזה מחזיר אותו אחורה. לימים הראשונים של ההתפרצות. עניין של תשומת לב, הם חשבו אז. רק המחשבה הזו משפילה כל כך.

המטבח מקבל אותו הפוך, כמו אחרי יום של ארוחת ערב. שלוימי יושב על הכיסא, עיניו נטועות בעיתון. שעה מחליק אצבעות על לחיו, מרים את עיניו של בנו לכיוונו. "מה נשמע, צדיק?" מתעניין.

שלוימי מחייך, מבחין בגבינה הפתוחה ומצמיד את המכסה. דבורי נכנסת למטבח, מברכת אותו לשלום.

"איפה אמא?" שעה מתעניין. ככה זה בכל ערב. צריך למשוש מחדש את מצב הצבירה של הבית.

"בחדר, עם הקטנים", דבורי פותחת את המקרה, מוציאה שלוש ביצים. "אני מכינה פנקייק. משהו רוצה? שלוימי?"

גבותיו של שעה מתקמרות. "אמא לא צריכה עזרה?"

"היא צריכה", הקמח נעמד על השיש, מצטרף לביצים. "זה מה שהיא ביקשה".

שעה ממחר לחדר. קריאת שמע זה התפקיד שלו, אם הוא מגיע הביתה לפני שהילדים ישנים. החדר מלא בעשיה. נטע מפקדת עליה. הילדים מאושרים לפגוש בו, זורקים לתוכו נצנוצי אושה, מרפדים קצת כאבים. "מי מוכן?" הוא מניח את השאלה הקבועה. מקהלה בת שני קולות עונה לו. החיוביים, והמתחננים לדקת חנינה, כדי שיספיקו.

שעה שולח מבט לנטע. עיניה מאשרות. המתעכבים מתזזים במרץ, מתארגנים במהירות. נטע יוצאת מהחדר באיחול, מותירה לו את הזירה. קריאת שמע המונית מלווה אותה, מרחיבה בה סמפונות. הרגעים המתוקים הללו, ששעה נוטל ממנה את השרביט המרוט, ובאבחה מפעיל קסמים על הקטנים - מדהימים אותה בכל ערב מחדש. הוא לא כריזמטי. הוא אבא אוהב, והילדים משיבים לו.

ריח מתוק מדגדג את אפה. מעניק עוד כמה טיפות מעוררות.

נכנסת למטבח, מזרזת את שלוימי. עליה לארגן את השולחן. "דבורי אמרה שאתם אוכלים בחצר", אישוניו זזים לקצב קריאת השורות. "ולכן?" נטע לא מבינה. "השולחן צריך להיות נקי, בלי קשר לארוחת הערב שלי עם אבא. ותודה, דבורי. הריח מיוחד. נס שאת אוהבת את המטבח".

בן התשע נאנח, מניח את העיתון בקצה השולחן, גורר את הכיסא ואת עצמו. נטע מתעלמת, גוזרת מפת ניילון בגודל הרצון, ויוצאת לחצר עם מלחיה. הרוח נעימה, אבל אין לה בעיה להעיף את המפה.

חוזרת למטבח, מוציאה את הסלט שהפרישה מארוחת ערב של הילדים. שיעה מצטרף בטבעיות לארגון. מניח לחם וקוטג'. מוסיף צלחות, ונכנס ליטול ידיים.

"קרה משהו", נטע קובעת. הדלת המקשרת למטבח סגורה מאחוריהם. השעה הפרטית שלהם מאפשרת לה להבחין בתנודות סיסמוגרפיות רגישות.

"איך עבר היום?" שיעה מעביר נושא. זה בוטה מדי, ושקוף. נטע בולעת רוק. שבע עשרה וחצי שנים הם נשואים, ועדיין לא התרגלה לכך. היא למדה לזרום עם בעלה בתוואי שהוא מעדיף, אבל זה מעקצץ בה.

"הילדים של שלמה היו פה, אפשרו לי לשלוח את המודל לששון. הוא אמור לאהוב את התוצה. השם של אשתו משתלב טוב בעלעלים המרוקעים שיצרתי בתליון".

שיעה מגחך. "הם בטח נהנו לא פחות, גם חברה, גם מרחב. מה צריך יותר מזה? טוב שרתמת אותם כדי לסיים את המודל. מקווה שבבילך שהוא יאשר בלי הרבה תיקונים".

נטע מהנהנת, נוטלת פנקייק אחד. "חשוב לי שהוא יהיה מרוצה",
מזכירה. "סוג של חלון ראווה לכל הקהילה".
"מסכנים".

"לא יודעת", נטע מזלפת מייפל על עוד פנקייק, מתקשה
להצטרף להספד. "יש להם כסף, והוא משמש למדד חברתי. אז למה
שלא יפנקו אותנו בסכום נאה על הדרך?"
"נו נו. כאילו שלא היינו מסתדרים בלי זה"

רוח מסתערת על המפה, מאיימת להעיף צלחות על הדשא.
"ואיך עבר היום עליך?" היא מעזה להתקרב שוב לקו האש. שעיה
מכחכת. אז היא לא טעתה. זה הטיקים שהשתלטו עליו בזמן לא
מוצלח, הסירו ממנו עוד שכבת אמון בעצמו.